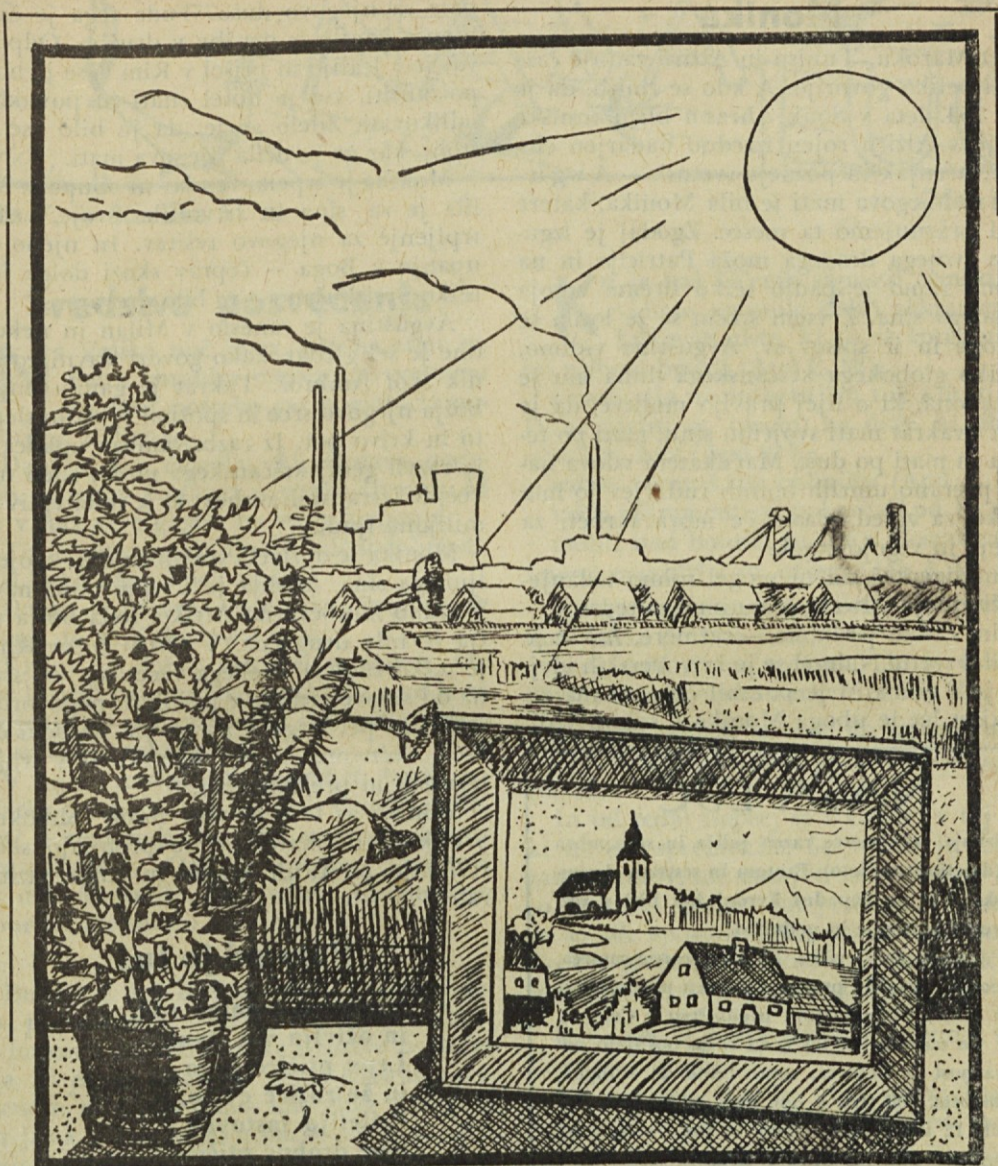

NAŠA LUČ

M A J — 1 9 5 6

Monika

O Maroku, Tunisu in Alžiru zadnje čase spet veliko govorijo. A kdo se zmisli, da je bil 354. leta v Souk Ahras-u blizu tuniške meje v Alžiru rojen izredno nadarjen človek, učenjak in pozneje svetnik — A v g u š t i n. Njegova mati je bila Monika, katere god praznujemo ta mesec. Zgodaj je izgubila svojega dragega moža Patricija in na njeno ramo je padlo težko breme vzgoje mladega sina. Z vsem srcem se je lotila te nalóge in iz spisov sv. Avgušтина vidimo, koliko globokega krščanskega duha mu je dala ona, ki o njej pravijo molitve, da je bila dvakrat mati svojemu sinu, mati po telesu in mati po duši. Marsikatera vdova naših prerano umrlih bolnih rudarjev jo ima lahko za zgled, zlasti, če mora skrbeti za vzrejo in vzgojo otrok.

Intelligentni sin ni mogel mimo tedanje življenja. Živo se je zanimal za tedanje — našim časom podobne — razmere. Žal se je predal svetu. Nalezel se je krivoverskih idej. Šel je z doma in je pozabil celo na mater. Dvajset let je uboga Monika v solzah vzdihovala in hrepenela po svojem sinu in se bala za njegovo dušo. Toda tega je častihlepje gonilo iz družbe v družbo. Odpotoval je v Italijo in prišel v Rim. Vse je hotel poizkusiti, vse je hotel znati in povsod se odlikovati. Zdelo se je, da je bilo vse za-
stojn, kar ga je učila njegova mati.

Monika je trpela, vendar ni obupala. Molila je za sina in žrtvovala svoje veliko trpljenje za njegovo rešitev. In njeno zaupanje v Boga — čeprav skozi dolga leta težko preizkušano — ni bilo prevarano.

Augušтина je zaneslo v Milan in nekega dne je šel gledat, kako govori slavn govornik škof Ambrož. Takrat je ganila milost božja njegovo srce in spoznal je svojo slepoto in krivo pot. Iz razbrzanega mladca se je razvil genij krščanskega moža, eden največjih krščanskih duhov, ki je imel vpliv na milijone ljudi.

Monika je doživela spreobrnjenje svojega ljubega sina. Mislila je z njim oditi nazaj v rodno mu Severno Afriko, toda božja volja je bila drugačna. V Ostiji blizu Rima je težko zbolela. Nekega večera je vsa srečna od sinove vrnitve v mislih in pogovoru o življenju pri Bogu v njegovem naročju odšla k Večnemu, ki je vanj zaupala v svojih tegobah in preizkušnjah.

Monika — ta lepi vzor naših tolikokrat preizkušanih mater, ki se prebijajo skozi življenje po tujih krajih in tujih razmerah ...

NAŠA LUČ

izhaja vsak mesec razen julija in septembra (desetkrat na leto). Bratom in sestram slovenske krvi po Zapadni Evropi želi biti v razvedrilo, veselje in podučilo.

Dopise za številko, ki izide konec meseca, pošljite vsaj do prvega v mesecu poverjeniku v bližini ali naravnost uredništvu v Celovec.

Ce naročiš list tako, da ti ga pošljajo naravnost iz Celovca, stane letno 28 šilingov, 48 bfrs, 400 ffrs, 4 hol. guld., 4.50 DM, 700 lir, 12 angl. šil., 1 dolar in pol. — Za ceno oglasov piši na upravo lista.

Naročnino in darove za list sprejemajo listovi poverjeniki po raznih deželah. Lahko pošlješ oboje tudi naravnost na upravo.

UREDNIŠTVO IN UPRAVA

imata naslov: „Naša luč“, Viktringer Ring 26, Celovec-Klagenfurt, Austria.

Pomlad je tu!

Ljuba se pomlad rodi
in oživlja vse stvari.

Lepo ptičice pojo
in že rožice cveto.
Priletijo lastovke,
lepe drobne ptičice,
in cvrčijo prav na glas,
da je zdaj veseli čas.

Pride tudi kukav'ca,
vsa prijazna ptičica.
Tudi ta se veseli,
ker se vse ozeleni.
Zdaj škrjanček v zrak leti
in se tudi veseli;
Stvarniku prepeva čast,
k'teri daje zemlji rast.

Sredstva posvečenja

Na Veliko noč je sv. oče na trgu sv. Petra zbranim množicam ponovno naglasil potrebo po poglobitvi notranjega življenja.

Današnjemu človeku, ki obožava materijo, je treba postaviti nasproti človeka, ki bo v luči vere gledal na svoje življenje.

To je gotovo najnujnejši klic sodobnosti. A kako temu klicu slediti?

Drugo je namreč vedeti, kaj je prav, in drugo, to tudi dejansko vršiti.

Kristus je dobro razumel te težave. On nas je učil, kaj moramo storiti, in nam je za življenje po svojem nauku dal tudi primerena sredstva: **zakramente**.

V tej in naslednjih številkah bomo na kratko povedali, kaj moramo katoličani vedeti o tem najvažnejšem sredstvu duhovnega življenja. Opirali se bomo predvsem na delo kanonika Basseville: „Instructions pour les messes du dimanche“.

+

Beseda **ZAKRAMENT** pomeni nekaj posvečenega, svetega. V katoliški Cerkvi imenujemo zakramente sredstva posvečenja, ki jih je ustanovil Jezus Kristus z namenom, da olajša odnos naše duše z Bogom ter ji na točno določen način omogoči tisto višje in božje življenje, tisto nadnaravno pomoč, ki ji pravimo **MILOST**.

Koliko je zakramentov?

Kot smo se učili v katekizmu, je sedem zakramentov: sv. krst, sv. birma, sv. Rešnje Telo, sv. pokora, sv. maziljenje, sv. mašniško posvečenje in sv. zakon.

Vseh sedem zakramentov je ustanovil Jezus Kristus. Kako in kdaj je to storil, bomo videli pozneje, ko bomo obravnavali posamezne zakramente.

Ko je naš Učenik zapustil zemljo, že vidimo apostole deliti zakramente: krščevati tiste, ki so se spreobrnili po njihovi besedi (Apd 2, 38);

z molitvijo in polaganjem rok klicati Sv. Duha (deliti sv. birmo) na duše, ki jih je očistil sv. krst (Apd 8, 7);

vabiti verne k sv. obhajilu (Apd 2, 42);

vršiti zakrament sv. pokore (Apd 19, 18);

moliti nad bolniki in jih v Gospodovem imenu maziliti s sv. oljem (Jak 5, 14-15);

polagati roke na tiste, ki so jih odbrali za duhovnike (2 Tim 1, 6);

proglasiti svetost zakona, „ki je velik v Kristusu in njegovi Cerkvi“ (Ef 5, 32).

To niso obredi, ki bi se jih apostoli sami izmislili; oni so to vršili po Kristusovem naročilu.

In od tedaj naprej se v Cerkvi v tej točki ni nič spremenilo. Še vedno je sedem zakramentov, nič manj in nič več. Prav tisti so in samo tisti, ki jih je Gospod postavil in so jih apostoli delili prvim kristjanom. Cerkev glede zakramentov ne more ničesar spreminjati ali na novo vpeljati.

Kako nekaj preprostega, a obenem velikega so zakramenti!

Pri sv. krstu Cerkev rabi nekaj kapljic vode; pri sv. birmi, sv. mašniškem posve-

Majniška

**Biserna odeja krije
gaj, ledino in polje.
Vsa drevesa v čast Marije
v cvetju nosijo glavé.
Srce moje pa raduje
in veselja se topi,
čast Marije oznanjuje,
za Marijo vse gori.**

čenu in sv. maziljenju nekoliko olja; pri sv. Evharistiji malo kruha in vina. Tem vsakdanjim stvarim Cerkev pridá nekaj besedi in zakramentu je gotov. Pri zakramentih sv. zakona in sv. pokore Cerkev uporablja samo besede: pri prvem se medsebojni pristaneek zaročencev izvrši po besedi: „da“, pri drugem pa so zakramentalne besede: „Odvežem te od tvojih grehov v imenu Očeta in Sina in Svetega Duha“.

Ali ni preprosto vse to?

Zahvalimo Boga, ki je v svoji dobroti hotel podpreti človeka v njegovih življenjskih borbah s tako preprostimi sredstvi posvečenja, da se jih morejo posluževati vsi ljudje, vedno in pvsod.

+

A tudi v svoji preprostosti imajo zakramenti gotov smisel. Besede in stvari, ki jih sestavljajo, niso bile sprejete brez notranjega razloga. Krstna voda nas n. pr. spominja, da ta zakrament očičuje, odstranja madeže na duši, kakor navadna voda očičuje predmete, s katerimi pride v dotik. Evharistični kruh nas spominja, da sv. hostija hrani našo dušo, kakor navadni kruh hrani naše telo.

Zato bomo toliko laže razumeli nauk katemizma, ki pravi, da so zakramenti VIDNI ZNAKI NOTRANJE MILOSTI. Kakor dim priča o bližini ognja, tako zakramentalni znaki govore o milosti, ki nam je dana. Kako bi brez teh preprostih zunanjih znakov bili obveščeni o prisotnosti milosti? Kakšno gotovost bi imeli n. pr. o božjem življenju v otrokovi duši, ako bi krstni obred ne bil njegov vidni znak?

+

Zakramenti so torej kljub zunanji preprostosti velika zadeva, ker so sredstva, s katerimi nam Cerkev po Jezusovi odredbi daje milost, to se pravi: božje življenje in božjo pomoč.

A neverni se prav nad tem pohujšujejo in ugovarjajo: „Kaj, curek vode, kapljica olja, kosček kruha in nekaj besed... to naj bi dalo božje življenje človeškemu bitju, to naj bi oproščalo, spreminjalo in božanstvilo...? Pojdite no...! To ni mogoče!“

Oprostite, prijatelji! To, kar je Bog ho-

tel in storil, ni nemogoče! In ker je Bogu iz zgoraj navedenih razlogov bilo drago na nekatere zelo preproste zunanje znake navezati neko nadnaravno moč, je od naše strani edino pametno, da se uklonimo.

Kako to, da bi Bog ne mogel tega, česar so zmožni celo ljudje? Na vsakem koraku moremo namreč opazovati in se čuditi, kako izredne učinke dosegajo ljudje z neznatnimi sredstvi.

Poglejmo bakreno žico, ki je napeljana ob cestah. Ta žica ni nič posebnega, a sklopita jo z električnim tokom, pa bo postala sredstvo čudovite moči, ki bo v daljavo ponela naše misli in naše besede.

Zakaj bi Bog ne mogel napraviti toliko in še vse več kot človek?

Zakaj bi Bog ne mogel vzeti povsem preproste snovi in jo uporabiti za sredstvo, za prenašalko nadnaravne sile — milosti?

Vzemimo čopič: v rokah otroka ta na papirju napravlja samo brezoblične zmazke; v rokah umetnika, voden po njegovi duši, pa na platnu ustvarja umetnine, ker je pač umetnikova roka sledila vodstvu njegove duše.

Kot umetnik vlaga v svoj čopič navdihe svoje duše, tako more Bog vlivati svojo posvečujočo moč v preprosti obred zakramentov.

Zakramenti so čopič, navidezno neznatno sredstvo, katerega se poslužuje Bog, da na sprejemljivem platnu naše duše ustvarja umetnino našega posvečenja.

+

Bog je dovolj mogočen, da more doseči največje učinke z neznatnimi sredstvi in po zakramentih vlivati svojo luč, svojo moč, svojo milost in svoje življenje.

Imejmo, bratje in sestre, iskreno željo točneje spoznati in vzljubiti ta čudovita sredstva našega posvečenja!

V-ko.

PREGOVORI

Kdor rad potrpi, si rože sadi.

Drevo se naslanja na drevo, človek na človeka.

Slaba trava hitro raste.

Dokler lipa cvete, ji ne manjka čebel.

Milijon vredno dekle

Pošten fant je prišel k duhovniku, da se posvetuje o nameravani ženitvi.

„Povej, sin, kaj ti leži na srcu!” pravi ljubeznivo duhovnik. „Ženil se boš torej. Ali si prepričan, da si si izbral pravo življenjsko družico in dobro mater svojih bodočih otrok?”

„Upam, da,” odvrne fant.

„No, pa mi povej, kakšne dokaze imaš, da si izbral dobro,” se smehlja duhovnik, vzame svinčnik ter list in čaka.

„Bogata ni...” pove fant v zadregi, župnik pa je zapisal na list ničlo.

„... a klavir zna dobro igrati,” nadaljuje ženin; prvi ničli je na papirju sledila druga.

„Pa slikati zna prav dobro.” — Duhovnik je napisal tretjo ničlo.

„Akademska izobrazba ima: končala je univerzo.” — Ob tretji ničli se je na papirju na mizi pojavila četrta.

„Vsi njeni sorodniki so tako dobri in prijazni ljudje,” pove fant, duhovnik pa zopet napiše ničlo.

„In tudi lepo dekle je!” — Šesta ničla!

„A kar mi je na njej najbolj všeč, je to, da je resnično verna. Hodi k zakramentom in zelo rada moli...”

Tedaj je duhovnik pred šestimi ničlami napisal številko eno, da je list dobil tako številko 1.000.000, potem pa dejal fantu: „Poglej, ravno milijon je vredna! Le poroči jo!” — — — O.

Mož in žena:

Pri početkih zakona

V prvi Mojzesovi knjigi je posebno lepa stran tista, ki je kakor slika nedopovedljive dramatičnosti. Adam, prvi človek je komaj izšel iz stvariteljskih rok božjih. Močan in lep blodi po lepem vrtu v Edenu nezadovoljen.

Sam je bil v tej kraljevski palači raja, on edini kralj. Sam sredi čudovite narave, sredi cvetja in dreves, sadov in živali, a med vsem tem ni videl stvari, ki bi mu bila podobna. In vendar je čutil živo potrebo po njej!

Prvi objem človeške ljubezni

Tedaj je rekel Bog: „Človeku ni dobro samemu biti; naredim naj mu pomočnico, njemu primerno.” In dovrši tako zadnje stvariteljsko dejanje. Spečemu Adamu vzame kost in jo spremeni v bitje, ki naj bo Adamu podobno, bitje, ki naj ga spremlja, fizično in duhovno dopolnjuje ter ga napravlja srečnega.

Pomlad
na
Go-
renjskem

Ko Adam zagleda novo bitje, ga sprejme s krikom veselja: „To je kost iz mojih kosti in meso iz mojega mesa”. V tem prvem srečanju med možem in ženo se je prižgala prva iskra ljubezni, ki ju kot skrivnostna in neodoljiva moč žene k iskanju drug drugega, ju dela nepogrešljiva drug drugemu ter ju izpopolnjuje, kadar sta skupaj.

Bog pa posveti ta prvi objem človeške ljubezni ne le v tem, kar ima v sebi duhovnega in vzvišenega, marveč tudi v njegovem ponižujočem pogledu fizične enotnosti. Zakaj tudi ta instinkt, nagnjenje je globoko in vodi k ohranjanju človeškega rodu in je zahteva ljubezni, ki jo je Bog blagoslovil in jo hoče.

Ko sveto pismo gleda prvi zakonski par v raju, pravi: „Zato bo mož zapustil očeta in mater in se držal svoje žene in bosta eno telo.” Tako je bil sklenjen prvi zakon.

Glavni namen poroke

Bog ju je blagoslovil in dejal: „Rastita in množita se in napolnita zemljo.” To je bil blagoslov plodnosti in označitev prvega namena, zaradi katerega je Bog postavil zakon. Tako blagoslovljen zakon ostane sveta stvar, podvržen božjim zakonom. Je kakor skrivnostni vir življenja, kateremu je Bog dal svoj pečat.

Starši so zato služabniki božji in Bogu sodelavci v njegovem ustvariteljskem delu, podvrženi sicer zakonom, ki jih vodijo v duhovnem in telesnem udejstvovanju in jim podelijo čast očeta in matere.

Bog pa, ki je določil namen zakonu, poseže vmes v njega uresničenje, kadar je treba vdihniti duha spočetemu telesu. In varuje ter brani družino, skrbeč zanjo v vsem, kar je nujno potrebno, da izpolni svoje poslanstvo.

Tako je zakon v svojem notranjem ustroju v ozki, intimni zvezi z Bogom, ki ga je postavil kot nekaj svetega.

Drugi nameni

V razliki in edinosti spolov je jasno zapopaden prvi namen zakona. A v tem je zapopaden tudi drugotni namen zakona, ki ga zahteva medsebojna ljubezen med zakoncema: medsebojna pomoč in medseboj-

no dajanje duhovnega bogastva, kar pri naša srečo in medsebojno dajanje drug drugemu.

Ta drugotni namen je imel Bog tudi v mislih, ko je ustvaril ženo kot dopolnilo možu. Ta namen je zapopadel tudi Adam, ko je ob pogledu na prvo ženo, ki je bila njegova, z zadovoljstvom ugotovil: „To je kost mojih kosti in meso mojega mesa.”

Drugotni cilj je podrejen bistveno glavnemu cilju. Ko služi dvigu ustvariteljske dejavnosti v duhovne sfere, dovoljuje zakoncema istočasno uživanje kot nekako plačilo za izpolnitev dolžnosti. Toda drugotni namen ne sme nikdar zasesti mesta prvega namena, ki je rojstvo in vzgoja otrok.

*

Danes je med nami veliko nagnjenje, da bi sprevrgli ta vrstni red namenom zakona. Prvi namen stopa na drugo mesto. Kar se išče predvsem v izvrševanju zakona, ni več rojstvo in vzgoja, marveč zadoščevanje strastem in nagnjenju.

Ta zmota se danes zelo širi po raznih revijah, listih, knjigah, konferencah, ki skušajo dati novoporočencem ali zaročencem nekakšno novo „tehniko ljubezni”, da rabimo izraz današnje tovrstne literature.

Pij XII. je v svojem znanem nagovoru babicam tudi ta problem omenil, ko je dejal:

„Tu gre za težko premaknitev vrednostne vrste in namenov, ki jih je Stvarnik sam postavil ... Resnica je, da zakon kot naravna ustanova v moči volje božje nima za prvi namen osebno izpopolnitev zakoncev, marveč rojstvo in vzgojo novega življenja. Vsi drugi nameni, pa čeprav zapopadeni v naravi zakona, niso istovredni s prvim in glavnim namenom, še bolj pa niso nad njim, marveč so vsi bistveno podrejeni glavnemu ...”

Prvotni namen je torej služba novemu življenju. Ne samo delo moža in žene, ampak tudi vsa osebna obogatitev, da, celo umska in duhovna obogatitev, še več, celo tudi to, kar je najbolj intimnega in duhovnega ter globokega v zakonski ljubezni, je dano po izrecni volji narave in Stvarnika — v službo potomstva.

A. I.

Pred dogodki

(Nadaljevanje)

3. Katarina Emmerich

Znano je, da je Katarina Emmerich (1774 do 1820) napovedala:

„Zli duh bo 50 ali 60 let pred letom 2000. spuščen z verige.”

4. Tri podobne napovedi

„Prišli bodo trije dnevi neprestane noči. V času te grozne teme bodo gorele sveče blagoslovljenega voska. Ena sveča bo gorela tri dni, toda v hišah brezbožnih ne bodo hotele goreti. V teh treh dneh se bodo pojavili zlodeji v obliki strahotnih pošasti, strahovite kletvine se bodo čule v zraku. Strele bodo udarjale v hiše, a ne bodo mogle ugasiti blagoslovljenih sveč, pa tudi vetrovi, burje in potresi tega ne bodo mogli storiti. Oblak, rdeč kot kri, se bo vlačil pod nebom. Zemlja se bo tresla. Morje bo metalo svoje peneče valove na zemljo. Svet se bo spremenil v eno samo neizmerno pokopališče. Lakota, ki bo temu sledila, bo velika; rastlinstvo bo uničeno, pa tudi tri četrti človeštva. Kriza bo prišla iznenada in kazni bo za ves svet.” Marie Julie Jahenny de la Faudais, 1891.

Zanimivo je, da je tudi sv. Gašpar Bufalo, ki je bil proglašen za svetnika 12. julija 1954., leta 1837. napovedal uničenje nespokorjenih preganjalcev Cerkve v teku treh dni. Kdor bo preživel te tri dni strahote in noči, bo osamljen na zemlji, ker bo svet prekrit s trupli.

Dodajmo še razodetje Sor Marije de Jesus Crucificado de Pau iz l. 1878. „V teku treh temnih dni bodo poginile osebe, predane zaradi pregreh, in tako bo samo četrt človeštva preživelo.”

5. Iz novejšega časa

Podobno se obeta iz razodetja božjega gospe Berti Petit v Belgiji leta 1943:

„Človeštvo gre naproti strašni burji, ki bo še bolj razdelila narode. Uničila bo v prah človeške zamisli. Pokazala bo, da brez Mene ne more obstati ničesar in da tudi zanaprej jaz vodim usodo ljudi...” „Pripravlja se strahovit vihar. Strahotno se bodo razdivjale pripravljene sile. Čas je, da se zatečemo k trpečemu in prečistemu Mari-

jinemu Srcu.”

„Približujejo se dogodki kakor oblak, ki se veča in širi, pa se na to ne polaga važnost, čeprav nosi v sebi iskre, ki bodo uničile narode v ognju in krvi. Strašen prizor! Moje Materino Srce bi se uničilo, če ne bi vedela, doklej bo trajala ta božja sodba, ki naj reši in prečisti narode.”

Navedimo še sporočila, ki jih je Adela-ida Roncalli iz Bomati v Italiji menda prejela 13. maja 1944. od Marije. Tajni del je znan le bergamskemu škofu. Objavljeni del pa navaja „nesreče, ki si jih ni mogoče predstavljati”, ki se bodo dogodile v tej drugi polovici XX. stoletja, če se ne bodo poslušale Marijine prošnje, ki so v glavnem iste, kot jih je Marija izrazila v Fatimi.

Dvig delavca po delu

Delež ogromne večine ljudi je ročno ali umsko delo. Vprašamo se, ali more delo, predvsem poklicno delo, prispevati k razvoju in izpopolnitvi posameznika? Ali je torej delo, ročno ali umsko, za človeka sredstvo, da postane boljši in popolnejši?

Odgovor zavisi od pojmovanja, ki ga ima delavec sam o svojem delu, in od razume-

Kdo je tisti?

Kdo je tisti,
ki vero nam da,
kdo je tisti,
ki čisti srca?

Ne misli tako,
ne vprašaj, kedo:
duhovnik je tisti,
ki vero nam da,
duhovnik je tisti,
ki čisti srca.

Kdo je tisti
ki vodi naš rod,
kdo je tisti,
ki kaže nam pot?

Ne misli tako,
ne vprašaj, kedo:
duhovnik je tisti,
ki vodi naš rod,
duhovnik je tisti,
ki kaže nam pot.

Kdo je tisti,
ki dela tako,
kdo je tisti,
ki vodi v nebo?

Ne misli tako,
ne vprašaj, kedo:
duhovnik je tisti,
ki dela tako,
duhovnik je tisti,
ki vodi v nebo.

Spisal Franc Ribič, rudar v Franciji, kompozitor Emil Šinkovec. Prvič so jo peli cerkveni pevci ob priliki srebrnomašniškega jubileja msgr. Stanka Grimsa s spremljavo orkestra dne 8. julija 1951 v Merlebachu (Francija).

vanja dela tistih, ki delavca najemajo in določajo delovne pogoje.

Vidimo tedaj važnost PRAVILNEGA POJMOVANJA DELA in trdimo, da more samo to tvoriti temelj resničnega razvoja človeka.

Skušali bomo dokazati, da more edino krščansko pojmovanje dela voditi k resnični izpopolnitvi človeka.

V človekovem delu moremo motriti dva vidika:

- 1) ekonomski vidik;
- 2) človeški vidik.

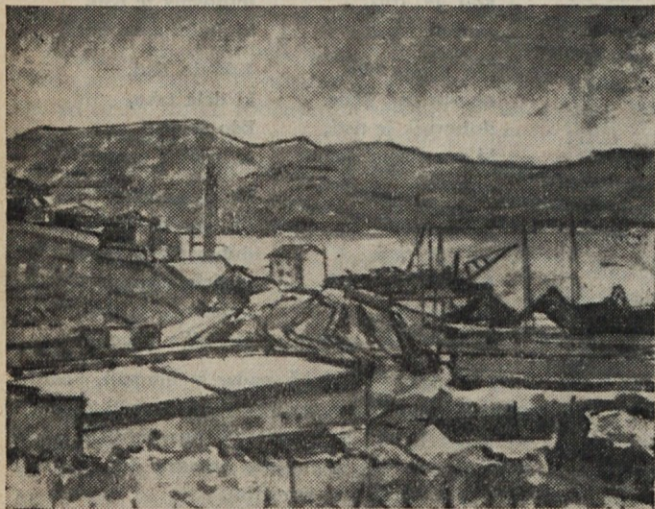
I. EKONOMSKI VIDIK

Pod tem vidikom se delo smatra kot činitelj proizvodnje ekonomskih dobrin. S tem se skladamo! A zmoti se začne, kadar se delo presoja SAMO pod ekonomskim vidikom.

V to usodno skrajnost sta zašla ekonomski liberalizem in socializem.

Liberalizem je učil: „Pod ekonomskim vidikom se morajo delavci smatrati za stroje, ki dobavljajo gotovo količino proizvajalne sile in ki v povračilo zahtevajo gotove stroške vzdrževanja in obnavljanja, da se njihovo delovanje more vršiti redno in vzdržno”. (De Molinari).

Enako **socializem** vrednote človeške osebe, njegove svobode in dostojanstva podreja in žrtvuje zahtevam proizvodnje.

Opozoriti moramo na dve posledici teh zmot:

1. Ako je **edini** smisel in cilj dela **čim boljša proizvodnja** in ako je ta proizvodnja sad dela, zapademo pretiranemu češčenju dela.

Zato moremo naslednje brati v tisku zagovornikov omenjenih zmot:

„dostojanstvo človeka je v njegovem poklicu dela”;

„delo je edino dostojanstvo človeka”;

„naše osnovno pojmovanje je, da ni ničesar izven dela in da mora delo biti vse”. (Léon Jouhaux, „Le Populaire”).

2. Delo je tako cenjeno zaradi proizvodnje in pred njo se mora delavčeva oseba in njegova družina umakniti v senco. Delo in delavec sta tako vedno bolj podrejena nalogi, ki jo je treba izvršiti.

Take so zmote in njih posledice, v kateri pademo, kadar v delu gledamo samo njegov ekonomski pomen in ga smatramo samo za sredstvo proizvodnje ekonomskih dobrin.

II. ČLOVEŠKI VIDIK

Ta drugi vidik se razodeva v sami naravi dela in v njegovih vlogi.

A. Narava človeškega dela

a) Človeško delo je osebno.

b) Človeško delo je razumno sodelovanje pri dejanju stvarstva.

a) **Človeško delo je osebno**; je dejanje človekove volje in njegovega razuma.

„Človek je to”, pravi Ser-tillange, „ki vtisne svojo misel in vloži svojo silo v nekaj, kar ga nekako podaljšuje, v delo... nihče ne more delavca odcepiti od njegovega izdelka ter ta izdelek meriti samo po teži dela; ta teža dela je vezana na neko misel, na neki človeški cilj, na dušo in telo, ki hočeta bolje živeti: „Naj človek ne loči, kar je združil Bog.”

Predmestje Sv. Sobota v Trstu. — Narisal slikar Avgust Černigoj.

Iz navedenega moremo sklepati na tri posledice:

Človek si v načelu z delom ne pridobi posebnega dostojanstva, temveč on sam delu vtisne poseben pečat odličnosti. Vir dostojanstva človeškega dela je v človeku in ne obratno.

Človeško delo, činitelj proizvodnje, ne more s kapitalom stati na isti ali celo nižji vrednostni stopnji. Nad kapitalom ima človeško delo tisto prednost, ki izvira od večje stvarje človeškega elementa nad mrtvo stvarjo.

V pogojih in organizaciji dela je treba spoštovati dostojanstvo osebe, ki to delo opravlja, ceniti delavčevo dušo in telo.

Zelo poučna knjiga je

SOCIOLOGIJA, II. zvezek

Prof. dr. Ahčin obravnava v njej družino — stan — narod.

Jo imaš?

b) V luči krščanskega nauka je delo razumno sodelovanje pri stvarstvu.

Stvarnik nam je dal na uslugo svet, ki v svojem razvoju še ni dovršen. Človek ne ustvarja, temveč ostvarja ter odkriva sile stvarstva in možnosti, kako se z njimi okoristiti. S tem napravi stvarstvo sposobnejše peti slavo Tvorcu po razvoju sveta, izkoriščanju prirodnih bogastev in možnosti, ki jih vsebujejo.

„Mi z delom pridajamo to, kar še manjka božjemu stvarstvu, kakor s trpljenjem, kot pravi sv. Pavel, pridajamo to, kar manjka na Kristusovem trpljenju.“ (Sertillange, Notre Vie.)

„Delavec je na čisto poseben način podobna božja ... Med vsemi načini, s katerimi stvar skuša uresničiti božjo podobnost, je v naravnem redu najvažnejše delo, po katerem postanemo vzrok novih učinkov na svetu. Kaj je bolj božansko kakor biti božji sodelavec?“ (Haessle, Le Travail).

B. Vloga dela

Vloga dela je trojna, ker je njegov cilj trojen:

1. Oskrbeti potrebna življenjska sredstva delavcu samemu in njegovi družini. Zavarovati se za bodočnost s pridobitvijo vsaj nekaj lastnine.

2. Ročno in umsko delo je za človeka nekaj naravnega, je pogoj telesnega in dušnega zdravja. Stojčča voda se usmradi. „Lenoba je vseh grdob grdoba“.

3. Z delom more človek svojemu bližnjemu priskočiti na pomoč; pomagati ustanavljati in utrditi zdravo človeško družbo.

S tem delo stopi na socialno področje in more postati dejanje ljubezni. Čim bolj se prepletajo socialni odnosi, tem bolj prihaja do izraza socialni značaj dela. Naše delo pomaga drugim, družbi, da si morejo privoščiti potrebnih dobrin in uslužnosti.

Iz tega, da vsakdo dela za skupnost in uživa sadove dela skupnosti, sledi duh medsebojne odvisnosti, bratskega sodelovanja in pomoči.

Ker je naše delo take narave, da koristi našim sovrstnikom, ki jih ljubimo ali ki bi jih morali ljubiti, moremo to delo vršiti iz ljubezni do njih, z željo, da jim napravimo uslugo.

To naj bi v nekaj stavkih bilo vzvišeno krščansko pojmovanje dela, ki med delav-

Rdeča zvezda zahaja

Iz zgodovine vemo, kako so končali preganjanci krščanstva: Herod, Neron in drugi. Napoleon je v svoji oholosti dal pripeljati papeža v Francijo. Diktatura Musolinija je minila. Hitler se je smatral za boga. Celo Peron se je hotel ovenčati s preganjanjem Cerkve.

Sedaj smo začeli biti priča, kako zahaja tudi rdeča zvezda. Ali ste slišali hvalnice stricu Jožetu v čast? Stalin - milijoni so ga hvalili. A končal je tudi on. Pa ni bilo to dovolj. Tudi slavo in čast so mu začeli sedaj jemati, njemu, ki se je nasmešnil, češ, kaj more vera, kaj papež, saj nima bataljonov in kanonov ...

Tako bo tudi še z ostalimi, ki se drznejo povzdigovati se nad Boga.

Njih moč je velika, kolikor in dokler jo pusti božja roka.

stvom na žalost še ni poznano in sprejeto, a še toliko manj postavljeno v življenje.

Tega pojmovanja prav tako ne pospešuje sodobna organizacija dela.

Pa je vendar to pojmovanje tisto, ki ga mora vsak kristjan ne samo imeti pred očmi, temveč ga sprejeti kot vodilo svojega delovnega življenja.

(Prim. „Les Dossiers de l'Action Sociale Cath.“, Mars, 1956).

Tako pojmovano delo bo brez dvoma v odlični meri prispevalo k razvoju in izpopolnitvi posameznika.

V-ko

Ptička moja

*Kaj je tebi, ptička moja,
da nič več ne žurgoliš,
glavico po stran' povešaš
in otožno se držiš?*

*Te razumem, ptička mala,
ti želiš v topli kraj,
mene boš pa zapustila
in ne prideš več nazaj.*

*Ko se v igred spet povrne,
mi pa druga žurgoli,
kajti moja mala pevka
je ostala v Afriki.*

Potočnik Jožko, Belgija

Ljubeča materina duša

Minuli mesec smo tukaj v Angliji praznovali materinski dan. Ob tej priliki sem se spomnil čudovitega zgleda, kaj premore ljubeče materinsko srce.

Bara je bila hčerka bogatina, lastnika ribiških bark in čolnov. Zaljubila se je v zastavnega krmilarja na jadrnici „Vrbniku“. Ko je oče za to zvedel, ji je zagrozil: „Narazen ali oba od hiše in iz službe proč!“

Bara je izbrala zadnje in se preselila v borno kočo k materi svojega fanta. Drugi dan so šli vsi trije na božjo pot na Trsat. Po kolenih so drsali po stopnicah navzgor, proseč Mater božjo, da bi omehčala srce dekletovega očeta. Tiho sta se tam poročila

v vsej skromnosti, upajoč na srečno bodočnost.

Vsega dobrega navajeno in lepo vzgojeno mlado ženo je težko zadela usoda perice in hišne pomočnice. S taščo je hodila po Malinski pomivat zamazane kuhinje, posodo in perilo. A niste slišali tožbe iz njenih ust! Mnogo je preslišala zbadanja in očitavanja od gospodinj. Mnogo nesramnih ponudb je čula od gospodarjev. Od nje pa ste slišali samo vzdih: „Bog, pomagaj mi ostati na dobrem glasu.“

Naša mama jo je včasih spraševala, kaj misli pod tem dobrim glasom.

Odgovorila ji je: „Jezus je dejal, da je treba ljubiti svoje sosede kot samega sebe. Zato moramo ohraniti svojo vero in ostati ljubeznivi in odpustčajoči.“

„Preučena si zamel!“ je zazdihnila mama in se z njo vred zasolžila.

— — —

Kmalu je prišlo na svet lepo dekletce, ki se je veselo nasmihalo obema materama. Oče je jadral po oceanih za zaslužkom in štel dneve, kdaj se bo vrnil. Mlada mati je morala delati sedaj za tri. Delala je pogumno in veselo. Pa nesreča pride rada za nesrečo. Neurje je zavihralo čez otok. Strela je udarila v ogromni oreh pri koči, ga razkrala na dvoje. En del drevesa je padel na kočico, jo podrl in zažgal. V zadnjem hipu je stara mati z dojenčkom ušla smrti v kočico. Ob plohi se je prehladila in ob vsem tem zelo prestrašila.

Ponosna hči ošabnega očeta je v gostilni dobila očeta in ga prosila pomoči. V vilo ni imela dostopa. Oče jo je brez besede z nogo sunil proč. Dobri ljudje so prihiteli na pomoč in popravili kočico. Toda zdravja stari materi in mali Vidi niso mogli vrniti. Vkljub vsej negi sta obe čez par mesecev mirno zaspali v Gospodu.

Vse jo je pomilovalo. Bili so tudi takšni, ki so govorili: „Kazen božja jo je zadela, ker je šla rajši za glasom srca, kot da bi poslušala četrto božjo zapoved.“

A Bara ni metala krivde na Boga niti ni to jemala nase kot kazen. Vdano je prenašala vse in s podvojeno močjo delala za domačijo in za skromen spomenik svojima ljubečima bitjima na božji njivi...

Mož se ji je javil iz Amerike z denarnim

pismom. Dal je naslov iz Sidneya v Avstraliji, kar je pomenilo, da ga še dolgo ne bo nazaj. Med tem časom se je oče drugič poročil z mlado Lahinjo. Ta je začela kmalu veseljačiti, kar je starega razjezilo. Vdal se je pijančevanju in kvartanju. Neke temne noči, ko je šel na ladjo, mu je spodrsnilo in je padel v morje in utonil. Napravili so mu lep pogreb. Prihiteli so upniki in žena iz Opatije. Ti so pobrali vse. Hčeri Bari so ostali pogrebni stroški. S stisnjenimi ustnicami je sprejela še to nesrečo v nadi srečne moževe vrnitve domov.

Uspelo ji je popraviti kočico. Košček vrtička je bil poln cvetic. Kadar je le utegnila, jih je nesla na grob svojima dragima. V tišini polmraka vaše cerkvice je črpala neizmerno moč poguma za borbo skozi težave življenja in blagodejno spokojnost duše ter čakala kot ostale Bodolke na vrnitev dragega iz tujine.

Pa je ni dočakala. Usojeno ji je bilo, da mora kelih grenkobe izpiti do dna. Nekega dneva jo je prebudil strašen jok žen in otrok na vasi. Vznemirila se je in zvedela grozno novico. Na poti v Avstralijo je neurje zadelo jadrnico, na kateri je bil tudi njen mož. Strašen vihar je polomil jambor in le ogromnemu naporu vseh mornarjev se je posrečilo plavajočo luskino obdržati na površju. Zmanjkalo je vode in hrane. Drug za drugim so padali, bolni zaradi skorbuta. Vkljub vsem težavam se je kapitanu in krmarju posrečilo pripeljati jadrnico do poti, po kateri so vozile ladje. Ena jih je zagledala in odpeljala v Sidney. Toda nobeden od posadke ni preživel bolezni. Mladí krmar ni prebral pisma svoje žene in ni zvedel ne za rojstvo in ne za smrt svojega otroka, ne za smrt svoje matere in tasta. Nedoprtó pismo je s plačo in sožaljem brodarško društvo vrnilo nazaj njegovi ženi — vdovi.

Mnoge bi takšna nesreča spravila v obup, zagrenjenost in osovraženje vsega sveta ali morda še huje, v izgubo zaupanja v Boga. Toda teto Baro ne. Postala je mati vsem nam otrokom, po katerih hišah je hodila gospodinjit. Mi smo ji seveda nagajali, kjer smo ji le mogli. Jezila se je, jokala in smejala z nami. Včasih je

komu dala zaušnico, a večinoma je odpuščala kot vsako resnično dobro srce. Le Bog je vedel za njene tožbe in izlive gorja na pokopališču in v kotu polmračne cerkvice.

Zvezda repatica je prinesla vznemirjenost. Ljudje so začeli govoriti o koncu sveta in o vojni. Mi otroci smo se začeli igrati vojsko. Tako smo nekega dne v svojih neumnostih pomendrali vse cvetice na Barinem vrtičku. Zasačila nas je in se bridko zjokala. Pobrala je še preostale cvetice in jih v solzah nesla na grob svojih dragih.

Vse se je razbežalo v strahu, da nas bo šla tožit h gospodu župniku. Jaz sem ji s strahom sledil. A ni šla v župnišče, šla je le na grob in v cerkvico. Potolažen sem prišel domov in doma v kuhinji pripovedoval mami, kaj se je zgodilo.

Naenkrat sem zaslišal Barin pozdrav. V sosednji sobi se je oglasil oče in njegov odgovor mi je kakor odsekal noge. Menda sem postal podoben mrliču.

„Le čakajte! Božja kazen ga že ima!” je rekel oče.

A Bara je stopila k meni in me objela in odpeljala na divan. „Ne govorite otroku tako!” je dejala. „Otroka je treba naučiti ljubiti Boga, ljubiti svoje starše in svojega bližnjega, ne pa se bati. To je edina moč, ki ga bo obvarovala strahu v težavah življenja. Meni moja mati ni nikdar govorila, da me Bog nima rad, če nisem bila pridna. Temu se moram zahvaliti, da lahko prebohim v zaupanju in molitvi k Bogu vse svoje nesreče. Ne pačite podobe dobrega Boga v otrokovi duši! Učite ga ljubiti kot dobrega Očeta, neskončno vzvišenega in svetega. Nesreče in strah izvirajo iz nas samih, ljudi. Bog jih dopusti, da se v njih pokažemo, kaj smo in kaj hočemo biti.”

— — —

Zares! Šele ob nesrečah se je pokazala ljubeča materina duša tete Bare. Šele v temi se pokaže lepota luči in pomembnost svetlobe. Hvala Bogu, da živi na svetu veliko, veliko takih skromnih in v Boga popolnoma zaupajočih mater, ki neopazno s svojo vero in svojo žrtvijo izlivajo blagoslov na svoj zarod in na človeško družbo. Ap.

Odmev iz Toronta

(Pismo iz Kanade)

Iz našega dela sveta se redkokdaj kdo oglasi v „Naši luči“. To pot pa imamo novice, ki bodo prav gotovo zanimale vse čitatelje širom zapadne Evrope; saj se bo o njih govorilo.

Dne 3. marca smo pozdravili v naši sredi č. g. Nandeta Babnika, ki je prinesel s seboj iz Evrope celo vrsto pozdravov iz Holadije, Belgije, Francije in Nemčije. Z njim je iz Clevelanda (USA) prišel tudi pisatelj g. Karel Mauser. Oba gosta je pozdravil predsednik Slov. kat. prosvet. društva „Baraga“ g. Ivan Marn. Nato je med drugim spregovoril pisatelj Mauser tudi tole:

„Holandija, Belgija, Francija in Nemčija — to so zemlje, v katerih živi, trpi in upa naš človek, kjer rastejo naši otroci in kjer bodo rastle otroci naših otrok. Kako bodo rasli in kako dolgo bodo prav rasli,

to je odvisno od nas. Premalo se zavedamo važnosti tega vprašanja in vse preveč smo se ogradiili s plotom sebičnosti, da bi preko njega mogli videti želje teh naših ljudi, ki se po svojih močeh trudijo, da bi ohranili vsaj kanec starega življenja iz domovine. Društva, pevski zbori, prireditve združujejo naše brate, ki se krčevito, čeprav osamljeni oklepajo starih navad in jih skušajo ohraniti vsaj dotlej, dokler za vselej ne ležejo k zadnjemu počitku.“ — Na koncu pa je dejal:

„Ljubezen, prijatelji moji, skoz najdebelejše zidove vidi, čez morja in gore. Te želim sebi in vam, vsakemu posebej: da bi svoj dom, da bi svoje brate gledali z ljubeznijo. Ljubezen je mirna, tiha, upa v brezupu, se veseli sredi najbolj črne žalosti in nikdar ne sklene rok za smrt. Ljubezen večno živi in, če bo živela med nami, potem bodimo prepričani, da bomo našli sončno pot, kjer ne bo sence.“

Zatem je g. Babnik prikazal življenje Slovencev v zapadni Evropi in vsi, ki so predavanju prisostvovali, so šli domov s toplim občutkom v srcu. Posebno pozdravi so nekatere zelo ganili. Slovenska pesem je bila vselej lepa, ob takih prilikah pa še posebno.

*

Iz Westfalije so se oglasili stari izseljenci z lepo pesmijo s č. g. Tensundrom na čelu. Zanimivo je, da je govoril tako lepo domače, čeprav je po rodu Nemec. Njemu in vsem ostalim rojakom v Westfaliji naša iskrena zahvala in topli pozdravi.

Vihar je v stoletjih mnogokrat vihral, vihral tako, da je vse razdejal. Toda narod naš je zmerom stal! Sto let se je sam z golimi rokami branil proti Turkom. Kolikokrat so ga že vsi zavezniki pustili na cedilu. Toda obstal je.

Zato pa na delo za naš narod, kjerkoli smo! Pripravljajmo veliko bodočnost našemu narodu v zboru ostalih narodov. Skupinske in strankarske koristi je treba zapostaviti narodnim. Ne v zaton, v življenje šele gre naš narod. V krčih težav se poraja in dviga.

Premalo je, biti samo navdušen. Treba je kovati načrte, se povezovati, organizirati, zbirati denarna sredstva, zbirati prijatelje. Kajti ko pride odločilni trenutek, če nimaš ničesar, ne moreš tudi ničesar narediti. Pripravljajmo, delajmo, zbirajmo! Iztok

Iz Holandije (Heerlerheide v Limburgu) se je oglasil pevski zbor „Zvon“ in pa člani Slov. kat. igralske družine z „Venčkom narodnih pesmi“. Njihov pevovodja g. Willems, ki je po rodu Holanec, je marljiv in navdušen delavec za slovensko stvar. Vodi več holandskih pevskih zborov in vključuje še vedno najde čas tudi za naše ljudi. Občudovanja vredno pa je to, da tudi njegov sin in hčerka oba sodelujeta pri pevskem zboru „Zvon“. Tujec je, pa vidi lepoto, ki je mi ne vidimo vselej; lepote v naši pesmi, jeziku, običajih in navadah! Nekateri naši se te lepote celo sramujejo!

Pa se nimamo česa sramovati! Nasprot-

no! Ponosni smo lahko na to, kar imamo. So na svetu narodi, ki so desetkrat večji od našega, kulturnih dobrin pa nimajo za drobtino. Doma si to ne bi upal trditi. Sedaj pa vem, da je tako, ker sem precej svetla videl v teh letih, odkar sem od doma.

(Konec prihodnjic)

Iz domačih krajev

Ukinili so popust 25%, ki so ga bili deležni na parobrodih tisti, ki so prišli v Jugoslavijo s turistično vizo. — Nove poštne znamke kažejo jugoslovansko umetnost skozi stoletja. Naredili so jih v Ljubljani pod vodstvom slikarja Rika Debenjaka. Motive so vzeli predvsem iz Dalmacije (mnoge stare umetniško zanimive cerkve).

Po prvi svet. vojni je organiziral France Marolt znani **Akademski pevski zbor**, ki naj bi kazal rojakom in svetu, kakšna je slovenska zborna pesem. Po zadnji vojni je za Maroltom prevzel dirigentstvo Radovan Gobec. Sredi marca je obnovljeni Akademski zbor imel jubilejni koncert ob 10-letnici. Ob tej priliki so predvajali prvič kantato prof. Matije Tomca „Stara pravda“. — Junija bo v Tolminu kulturni teden. Ob tej priliki bodo odkrili spominsko ploščo ob 50-letnici smrti pesnika Simona Gregorčiča.

Pri ljubljanski **univerzi**, je tudi oddelek, ki študira slovenski jezik, kako je naša govorica nastala in kako se je razvijala. Tako so učenjaki zadnje čase zapisovali, kako ljudje govorijo ob Pesnici na Štajerskem, v Halozah, v Ribnici na Dolenjskem, od Postojne do Nanosa in okoli Ilirske Bistrice. —

Spet je izšel Bradarčev „Slovarček tujk“. —

V Trbovljah bodo začeli izdelovati pralne stroje. — V Novem mestu je stopila v obrat nova zadružna mlekarna. — Za poskušnjo je začel delovati prvi oddelek nove **hidrocentrale** v Vuhredu ob Dravi. — Name ravajo izsušiti 200 hektarov močvirnate zemlje med Kobaridom in Robičem. — Dograjena je železniška postaja v Lipovcu pri Ribnici. — Prebivalci Črnega vrha nad Polhovim gradcem si napeljavajo elektriko v vas. — V Trebnju se je vrnilo okoli 200 ljudi, ki so bili zaposleni v raznih krajih Slovenije. —

Zadnjikrat je peljal ljubljanski tramvaj na Rakovnik. Sedaj ga je nadomestil avtobus, ki bo vozil še naprej do Škofljice. — V teku meseca maja bo začel voziti tudi avtobus iz Žirov preko Rovt, Logatca v Ljubljano.

Postrožili so nadzorstvo, komu bodo dali odslej dovoljenje za potovanje v tujino.

Tudi na kmete so začeli huje pritiskati. Radi bi jih spravili pod zadruge.

Slehnega Slovenca je zbolelo v srce, ko se je zvedelo, da so izzivajoči protislovski zlikovci razbili spomenik štirim slovenskim fantom, ki so jih fašisti ustrelili v **Bazovici** pri Trstu.

— — —

V Celovcu na Koroškem je umrl na veliki četrtek starosta slov. duhovnikov **prelat Valentin Podgorc**, dolgoletni tajnik Mohorjeve družbe. Še ni dolgo, ko je znova priredil mohorjanom Kneipovo knjigo „Domači zdravnik“, ki je pa že spet razprodana. Bil je velik branitelj pravic Slovencev v Avstriji.

MED NAŠIMI IZSELJENCI

ANGLIJA

† **Jožef Ferlež**. Na Škotskem je 14. marca preminul, zadet po možganski kapi, Jože Ferlež, star 31 let. Doma je bil pokojni iz Staršev pri Ptuj, kjer zapušča dve sestri in brata. Pokopan je bil 17. marca v Kilmarnocku. Sorodnikom naše iskreno sožalje; pokojni Jože naj v miru počiva v tuji zemlji!

Poroka: V župnijski cerkvi v Castlefordu

(Yorks) sta se poročila na veliki ponedeljek Doreen Megson in Stanislav Carli. — Čestitamo!

London: Veliko noč smo praznovali bolj v družinah, le pri „Našem domu“ je bila na veliko nedeljo skupna sv. maša. Prav tam bomo imeli tudi šmarnice v maju. Na prvo nedeljo bodo ob 5. popoldne s petimi litanijami in blagoslovom. Po šmarnicah bo primerna prireditev v Domu.

LIEGE – LIMBURG

Ga. Marica Krpač, iz zavedne slovenske družine, je s svojim možem g. Nikolom Geurts odpotovala v Kongo. Ga. Marica je bila dolga leta pridna delavka za našo skupnost; njen mož, Flamec, pa se je tudi rad udeleževal naših božjih služb ter je z zanimanjem spremljal slovensko društveno delovanje. Na novem službenem mestu jima želimo obilo sreče in zadovoljstva. Na skorajšnje svidenje!

Veliko noč smo posebno v Limburgu lepo praznovali. V Eisdenu je pri velikonočni procesiji v zgodnjem in hladnem jutru čvrsto odmevala pesem Gospodovega zmagoslavja nad sovraštvom, krivico in smrtjo.

Tudi v Waterscheju je bilo zelo lepo na Veliki ponedeljek.

Mesec majnik je posvečen Mariji. V Eisdenu se bomo spet vsak večer zbirali sredi ceteja v kapelici narodov, kjer je tudi v steklo vdelana slika Marije Pomagaj z Brezj. Rojaki, dokažite svojo ljubezen do Marije!

Mesec majnik je tudi mesec slovesnih sv. obhajil. Bog daj, da bi krasni dnevi za našo mladino rodili trajnih sadov za njihovo duhovno rast.

Želeli bi, da bi gostje mladih slavljencev prisostvovali tudi obredom v cerkvi, ne samo pri težko obloženi mizi ...

Naši bolniki. — V sanatoriju pri Flérounu je ga. Ivana Selak iz Jemepa. — Sin Mlakarja Antona, tudi iz Jemepa, se je s svojo ženo resno poškodoval na motorju. — Novak Antonu iz Waterscheja je v rudniku zlomilo nogo. — Že dalj časa bolehatá Kurent Martin in njegova žena Marija iz Waterscheja. K sreči imata pridne otroke: Anico, Zofko in junaka Martina, ki pridno pomagajo pri najnujnejših hišnih opravilih. — Tudi v hiši g. Maksa Koželja iz Waterscheja že dolgo manjka zdravje. On sam se je sicer vrnil iz bolnice, a njegova žena je že dolga leta v zdravniški oskrbi. — V Vuchtu ga. Kladnik tudi že dalj časa potrebuje zdravniško pomoč. — V Eisdenu manjka zdravja pri Vivodovih, Zvahtejevih in Um-

kovich. Tudi ga. Brumec je bila zaradi bolezní prisiljena dalj časa izostasti od svojega dela.

Vsem bolnikom želimo, da jim majniško sonce prinese olajšanje!

Novi grobovi: V Eisdenu je nenadoma umrl **Selak Jure**, Hrvat iz Brinja. Bil je prijazen človek. Skozi dolga leta se je držal družbe Slovencev, ki so mu tudi priredili lep pogreb. Svojcev nima med nami.

Zahrbtna bolezen je spodkopala življenje ge. **Golob Tereziji** iz Eisdenu. Od njenih vrat revež ni odšel praznih rok. V dogovoru s svojim možem je za dolga leta dala zatočišče rojaku brez strehe. Na smrt se je lepo pripravila. Njen pogreb je bil zelo lep. Žalujočemu soprogu izrekamo iskreno sožalje.

Obeh naših pokojnikov se spominjajmo v molitvi!

CHARLEROI-MONS

Za **Veliko noč** so se zbrali naši rojaki prav v lepem številu k domači službi božji. Spovedovanje in žegen sta bila na raznih krajih. Omenjamo lepo udeležbo Slovencev iz Italije v cerkvi La Praile v Tamines. Službo božjo v Charleroi je polepšal moški zbor „Jadran“, ki je ubrano zapel velikonočne pesmi. Tudi v Paturages je bila maša in sicer v ponedeljek.

Dogodek prve vrste je bila slovenska **prireditve** v Gilly, kjer se je zbralo precej več rojakov kot prejšnja leta. Iz La Bouverie pri Monsu so prišli vsi veseli kar s posebnim avtobusom. Seveda so se tudi veseli vračali, čeprav se jim je zdel odhod prehitro. Rojaki iz Limburga so se pripeljali z največjim avtobusom, kar jih premore Flamska. Prav lepo so se pokazali tudi s petjem pod vodstvom g. Roglja Štefana.

Ostali program prireditve je pokazal, kaj zmore požrtvovalnost. Dolgo so se igralci učili, a so „Ploho“ na odru lepo prikazali, da so se mnogi od srca nasmejali. Zbor „Jadran“ je blagodoneče zapel več slovenskih pesmi, da je bilo zares lepo. Tudi naše „tamburaše“ bi še kar poslušali. Ne smemo pa pozabiti na nastope naših malih: Žano Kalin s harmoniko, deklamacije Hoblajeve Ani, Zimmermannove Anike in bratca, Sla-

marjeve Tince, Ruštove Julčke, Gobčeve Nadice in njenih sestričen. Vse jim je prišlo na sluh!

*

Zvonovi so zapeli v slovo našim dragim pokojnim: dne 16. 3. je doživela v Elouges pri Maasu **Rupnikova mama**, roj. Frančiška Močnik v Kanomlju 1891., vsled raka v črevesju. — V krogu svojih domačih v Farcennes je zatisnila svoje oči ga. **Antoni-ja Janežič**, roj. Plazar v Št. Janžu na Dol. 1904. Od operacije na žolčnih kamnih si ni mogla opomoči. — Na veliko soboto je umrl spet eden naših predvojnih Slovencev okoli Monsa, **Johan Mlakar**, roj. na Studencu pri Krškem 1893. leta (rudarska bolezen). — V Aiseau sta umrla v dveh družinah Ben. Slovencev par mesecev stara otročiča. — Bog jim daj vsem skupaj večni pokoj! Svojcem izražamo sožalje!

V zadnjih mesecih so bolehalí poleg drugih tudi tile naši rudarji oziroma upokojen- ci: Anton Bizjak v Frameries, Miha Primo- žič v Bray, Viktor Plahuta in Franc Žnidar v Péronnes, Franc Hribaršek v Leernes, Vinko Mestnik v Gilly, Ciril Gruden v Lambusart.

Poroke v zadnjem času: V cerkvi Quaregnon-centre: Franc Bratun in Léonce Hornez; v Havré: Bruno Vizin in Ema. Tomazetič; v Pironchamps - Fatima: Pavel Trušnjak in Estera Qualizza; v Ghlin: Ana Podreka in Ullisse Loeff. Vsem želimo obilo sreče!

FRANCIJA

Na telegram, katerega je poslal sv. očetu ob njegovi obletnici direktor č. g. Čretnik iz Pariza, je prišel odgovor, kjer se sv. oče zahvaljuje za čestitke in za molitve in pošilja vsem našim izseljencem v Franciji svoj papeški blagoslov.

Pas de Calais

BRUAY. — Leta in leta se vsak večer v maju zbiramo pri šmarničnem oltarju. Ostanimo zvesti tej lepi pobožnosti tudi letos. Marija nas bo obilno poplačala.

Več otrok se pripravlja na sv. birmo, ki bo 24. maja ob 5. popoldne v cerkvi sv. Barbare. Starši, tudi vi pomagajte, da bodo vaši otroci dobro pripravljeni na ta sv. zakrament.

Velikonočni ponedeljek se je poročila Marija Hiršelj z Aleksandrom Pelczar. Nevesta je bila dolgoletna pevka pri cerkvenem pevskem zboru, ki je z lepim petjem povzdignil poročno slovesnost in ji kot voščilo za srečo v novem stanu zapel: Marija, skoz življenje...

Obilno srečo jima želi vsa slovenska kolonija.

Družina Kaminski-Kelc je poslala na velikonočni ponedeljek k sv. krstu, hčerko Francinne. Naj bo vedno v veselje svojim staršem.

Bolezen tudi ne prizanaša naši koloniji. Tako so iz družine Pavlič kar trije v bolnici v Bethune. Drugi bolniki so doma. Vsem želimo ozdravljenje!

Društvo sv. Barbare je v preteklem letu izdalo 133.970 frs. redne in izredne podpore. Da se je to moglo storiti, so poleg članarine pripomogle zlasti razne prireditve. Požrtvovalno delo pevcev in igralcev je vse pohvale vredno.

Dne 4. aprila je umrl Dolinšek Anton, član društva, star 55 let. Po 31-letnem delu v jami je stopil v pokoj, a ga je malo časa užival.

Skrbnemu očetu številne družine naj bo Bog plačnik!

LIEVIN. — Šmarnice bodo letos kot po navadi vsak večer ob pol osmih v kapeli Lurške Matere božje. Vsi ste vabljeni k tej lepi majniški pobožnosti.

Veliko noč smo slovesno praznovali. Hvala pevcem in pevkam, ki so z lepim petjem povzdignili praznično razpoloženje.

BILLY-MONTIGNY. — 29. 3. je umrl po dolgi bolezni Slatner Jožef, star 54 let, previden s sv. zakramenti. Naj počiva v miru!

MERICOURT. — Na velikonočno nedeljo sta bila krščena Mersak Jean Pierre in Grohar Katarina.

Veseltu obeh družin se pridružujemo vsi znanci in prijatelji.

Sveta maša za Slovence v maju: v nedelje 13., 20. (Binkošti) in 27. maja (vsakikrat ob petih popoldne, 80 rue Vaugirard).

V Združene države sta odšla Bajc Lojze in Bajc France, v Kanado pa Bizjak Lojze. „Triperesni deteljici“ želimo v novi zemlji obilo božjega in zemeljskega blagoslova!

3. marca sta se poročila v cerkvi Sv. Janeza don Boska Marija Tratnjek in Roger Cathelin.

SEINE-ET-MARNE. — V nedeljo 8. aprila je bila v cerkvi v Brucy poroka Karla Šinka, doma iz Skakovcev, ter Anice Krampac, doma iz Gabrja. Številni znanci in prijatelji so prišli od daleč in blizu, da čestitajo novoporočencema in priredijo pravo prekmursko svatbo.

RHONE. — V soboto 7. aprila je bila v cerkvi Ste. Colombe-les-Vienne poroka dveh Prekmurcev: poročila sta se Matjašec Štefan iz Velike Polane ter Vučko Marija iz Gornje Bistrice. Slovenskobistriške šolske sestre so jima priredile lepo poročno slavlje, kjer ni manjkala slovenska pesem in domača harmonika.

CREUSE. — Sveta maša za Slovence bo v nedeljo 13. maja ob 10.30 v župni cerkvi v **CLUGNAT**. Spoved bo 2 uri pred sv. mašo.

Ob nemški meji

† Franc Ribič

Dne 11. aprila je zatisnil svoje oči in odšel k Vsemogočnemu po plačilo rojak **Franc Ribič**, neumorni in zgledni katol. izseljenški delavec. Rudarska bolezen ga je izčrpala do konca, potem ko je toliko nesebično žrtvoval za dušni in telesni blagor svojih rojakov. Vnetemu sodelavcu „Naše luči“ želimo bogato plačilo iz božjih rok!

Naj počiva v miru!

+

Iz pisarne slovenske župnije v Merlebachu:

Zaradi nesreče na desni roki podpisanega so poročila precej pozna, vendar bodo morda le nekatere zanimala:

Zapustili so nas ...

V Audun-le-Tiche je končal svoj težki križev pot dolgotrajni invalid **Anton Po-**

dobnik, cerkveno pokopan istotam. — Iz Boulange je prispela vest, da je lani 15. 12. umrl Picek Jožef, rojen 1880 v Tolminu na Primorskem, cerkveno pokopan 17. 12. v Boulange. — Dne 21. 12. 1955 je končala svoje zemsko trpljenje pridna obiskovalka slov. službe božje v Merlebachu **Marjeta Resnik** (Vodenikova mama), roj. 12. 2. 1876 v vasi Zglavница pri Polšniku. Bila je že večkrat previdena za smrt, a je še vedno okrevala; zdaj pa jo je Vsemogočni poklical, da ji v večnosti poplača njeno živo, neomahljivo vero in njene dobre tole! Bila je cerkv. pokopana ob izredno veliki udeležbi rojakov in znancev 23. 12. — V tem času je prispelo poročilo iz Fontoy: umrl je **Čebokli Andrej** iz Cité Goustal, roj. 26. 7. 1898 v Breginju pri Kobaridu, cerkv. pokopan v Fontoy 10. 12. — Po strašni nesreči v premogokopu je umrl naš rojak Franc Cankar, roj. 25. 11. 1899. pri Kočevju (Kerndorf). Spremljala ga je pri cerkv. pogrebu rudarska godba in mnogo rojakov z jugosl. zastavo. — Težka bol je zadela družino Gorjup in sorodnike, ko so zvedeli, da je naša dobra slovenska mati **Marija Gorjup**, roj. **Berk**, zapustila ta svet. Dokler ji je zdravje dopuščalo, je z veseljem obiskovala našo službo božjo v Merlebachu. Rojena je bila 4. 11. 1886. v Trbovljah, cerkv. pokopana 5. 2. 1956 v Merlebachu. — Dne 7. 2. so pokopali v Aumetzu rojaka **Miha Lebana**, dolgoletnega predsednika Podpornega društva. — Dne 19. 2. je izdihnil svojo dušo velik siromak-invalid **Jožef Rupar**. Ko sem ga previdel s sv. zakramenti v siromašnem stanovanju v Beningu, so bili navzoči delavci na železnici Bening: rojaka Hrvat in Srb, Poljak in Rus iz Vladivostoka. Skupno smo molili v slovanskih jezikih, da bi se siromak ne mučil predolgo. V Beningu je bila zemlja ta čas 80 cm globoko tako zamrzla, da so morali odložiti pogreb na tretji dan. Bil je rojen 2. 3. 1904 v Krvavi peči pri Kočevju. Par dni za njim (21. 2.) je smrt v Rue du Nord pri družini **Albiani** ugrabila mater **Katarino**, že dolgo časa bolno, prevideno s sv. zakramenti.

Komaj smo prišli iz strašno mrzlega februarja, v katerem smo imeli kar stalno od 10–25 stopinj pod ničlo, že so se začele še bolj redčiti naše vrste: dne 3. 3. je v težki

bolezni (kamen na pljučih) padel in umrl v bolnici Hochwald naš zvesti pevec **Šebot Ferdinand**, roj. 11. 5. 1888 v vas Pobrežje pri Mariboru. Izredno velikega pogreba se je udeležilo Društvo sv. Barbare in „Triglav“ z zastavami v koloniji Jeanne d'Arc, kjer je stanoval in pred vojno toliko let prepeval v cerkvenem zboru, dokler je „Zvon“ obstajal. Cerkveni pogreb je vodil domači duhovnik, ker jaz še nisem bil zdrav. — V Creutzwaldu je ta čas umrl (tudi zaradi kamna na pljučih) **klakočer Franc**, previden s svetimi zakramenti, pokopan v Creutzwaldu. — 11. 3. se je silno težko ločila od tega sveta mlada mati **Anica Eberl**, poročena Nau v Carlingu, stara 33 let. — Iz Creutzwalda pa je zopet došla vest, da je umrla **Jožefa Poglajen** dne 12. 3. Pokopali so jo tako zvani novoapostoli na pokopališču v Creutzwaldu. — Iz Stiring-Wendel je prišlo sporočilo o smrti zidarja v pokoj **Močnik Ivana**, roj. 19. 10. 1898 v Cerknem, pokopana cerkveno v Stiring-Wendel dne 22. 3. — Dan nato se je po težki operaciji poslovila od sveta in od dragega moža in ljubega sina verna kat. mati **Ana, roj. Cerjak**, poročena drugič **Kolenc**, rojena 9. 3. 1904 v vasi Veliki kamen pri Rajhenburgu. Tudi ona je rada obiskovala slovensko službo božjo v Merlebachu, žal pa je že dolgo časa nosila težko bolezen v svojem telesu. Vsi daleč naokoli, ne samo sin in mož, težko pogrešajo mirno, ljubeznivo slovensko mater.

Vsem rajnim želimo večni mir in pokoj, sorodnikom pa izražamo iskreno sožalje.

Naša slavlja . . .

Vse bolj vesela poročila pa so od naših novoporočencev: v začetku jan. se je poročila v župni cerkvi Hochwald **Magdalena Bračun** z domačinom, **Dejak Franc** pa z **Julijano Levstek** v Freymingu. — 25. 2. je stopila pred oltar v župni cerkvi v Merlebachu **Neža Biderman** s Schmitt Rainoldom iz Sarre. — Tik pred postnim časom se je v Mörsbachu poročila šivilja **Rebek Marija**, v Creutzwaldu pa **Magdalena Kunst**, hčerka Frica Kunst in Antonije Levart. Vsem tem in vsem drugim, ki so se v tem času poročili, želimo iz vsega srca mnogo sreče, zdravja in božjega blagoslova v zakonu!

Prav tako so bile vesele naše družine, ki so v tem času dobile mlado dete: 29. 1. 1956 roj. **Anton Jean Kozole**, sin Antona in Marije Polak, krščen v Habsterdicku 12. 2. 1956, 24. febr. pa **Patrik Anton Polak**, sin Ivana Polak in Marcelle, roj. Kieffer. Krstil ga je podpisani v cerkvi Hochwald 11. 3. — Dne 25. 2. pa je razveselila svoje starše **Ida Ana** — očeta **Silvestra Mav** in mater **Marijo Jasenšek**, krščena v župni cerkvi v Merlebachu. — 18. 3. je Marija Terčič, poročena Mariazzi, dobila močno hčerko **Rose-Marie, Marija Magdalena**, roj. **Boll** pa malega Norberta Arend-a na Hochwaldu, katerega je krstil podpisani 8. aprila v cerkvi istotam. **Mali Karel**, sin **Nežke Sušec**, por. Schenese, je prejel sv. krst 8. 1. t. l., **Beatrika Georgia**, hčerka **Silve Ajdnik**, por. Malnoury, je bila krščena 22. jan. Srečnim staršem kot otrokom želimo, da bi bili srečni tudi v nadaljnjem življenju!

*

Razna druga poročila objavim v prihodnji številki. Moja dolžnost je, da se še enkrat zahvalim vsem rojakom za vsa voščila za Novo leto, za okrevanje v boleznih, za darila in obiske mene in moje sestre po nesreči z avtom! Ljubi Bog naj vam vsem stotero poplača in blagoslovi vas in vaše otročiče!

Hvaležni **Stanko Grims**, slovenski misijonski župnik v Merlebachu.

HOLANDIJA

Tudi pri nas smo za letos končali z volilno borbo; zadnje volitve so bile za zvezni odbor, ki je letos takole sestavljen: zvezni predsednik **Anton Kozole** (Heerlerheide); podpredsednik **Ivan Banič** (Heerlerheide-Brunssum); tajnik **Jožef Drenovec** (Heerlerheide-Br.); blagajnik **Jožef Hladin** (H.-B.); preglednika **Leopold Britovšek** (Hoensbroek) in **Anton Rebršek** (Lindenheuvell). Stalni častni predsednik je **Jos. Maenen**, kraljevi senator; č. podpredsednik pa **Leopold Strman**, bivši predsednik.

Ob tej priliki se vsi Slovenci iz Limburga zahvaljujemo staremu odboru in stavljam vse naše upanje v novi odbor, kateri nas, kakor upamo, ne bo razočaral in bo uredil vse potrebne stvari in zadeve med našo skupnostjo, da se bomo vsi med seboj podpirali

kakor pravi bratje ter delali čast svojemu katoliškemu narodu. —

Lepo, skoraj pomladno vreme v marcu se je za Veliko noč poslabšalo, kakor je že navada v muhastem aprilu. Kljub temu so prazniki lepo potekali. Posebno lepa je bila naša velikonočna procesija, ki je edinstvena na Nizozemskem.

Letos je bila udeležba še večja kot lani, čeprav je nekatere zmotila nova liturgija — bedenji dan pred praznikom. Po obnovljeni krstni obljubi in s prižganimi svečkami v rokah smo se začeli že pred šesto uro zju-

Z letošnje velikonočne procesije v Heerlerheide.

traj. pomikati v aprilsko temačno jutro. Zvoki zmagoslavne Aleluje so budili zaspale Holandce v okolici cerkve v Heerlerheide. Tem zvokom se je mogočno pridružila tukajšnja rudarska godba, ki vsako leto povečuje slovesnost vstajenja. Med vse to pa se je pobožno mešala molitev sv. rožnega venca, v kateri smo premišljevali Kristusovo vstajenje ter zmago nad smrtjo in grehom. Ob 1/27 smo bili zopet v cerkvi, kjer se je začela peta sv. maša, med katero so lepo prepevali naši pevci in nas tako zazibali v našo preteklost, da smo ob vsej tej lepoti skoraj pozabili, da smo v tujini.

Pravo vstajenje pa smo doživeli šele pri sv. obhajilu, kjer smo vsi navzoči Slovenci vstali s Kristusom v novo življenje milosti, tako da smo si res mogli nato po maši voščiti vesele velikonočne praznike.

Ob 1/27 zvečer istega dne pa so bili vsi Slovenci zbrani ob svojih radijskih sprejemnikih, da bi slišali izseljensko uro, ki so jo priredile razne narodnosti, ki bivajo v Limburgu. Kmalu smo zaslišali po zračnih valovih naše velikonočne pesmi in voščila rojakov za praznike. Vsi smo bili ponosni,

da tudi naša slovenska skupinica širi svojo tisočletno krščansko kulturo med tujci in to na dan, ko ni bilo iz ljubljanskega radia niti glasu o Veliki noči. Zgleda, da mora naš narod doma še vedno trpeti v tišini velikega petka ter čakati velikonočnega jutra vstajenja. Na cvetno nedeljo 1941 se je začelo ... Kdaj bo konec našega velikega tedna?

Na velikonočni ponedeljek, ki se pri nas praznuje, je naš dušni pastir obiskal novo slovensko skupinico v DORDRECHTU blizu Rotterdamu. Zjutraj ob 8 so imeli v farni cerkvi slovensko službo božjo, a nato je gospod kaplan obiskoval posamezne družine, ki so svoje desetletno taboriščno življenje — njihov veliki teden — zamenjali z novimi, udobnimi in lepimi stanovanji. Tako so bili tudi zanje letos, po dolгих letih, velikonočni prazniki zopet bolj veseli. Naslednje dni pa je obiskal še Slovence v Goudi in Arnhemu, tako da nihče ni mogel reči, da ni imel prilike za dušno vstajenje.

*

Muhasto aprilsko vreme je položilo marsikoga v bolniško posteljo. Pa kakor zgle-da, so se ali se bodo vsi, posebno bolujoči na silikozi, za letos izmazali. Le rojakinji **Karlini Sorčan**, o kateri smo poročali, da je praznovala s svojim možem Martinom Jevšinak diamantno poroko, smo morali zape-ti: „Pomlad že prišla bo, ko tebe na svet

Martin in Karlina Jevšinak ob priliki diamantne poroke 1. sept. 1955

ne bo, ko te b'do d'jali v to črno zemljo". Na Belo nedeljo zvečer je odplavala njena duša s svojim Odrašenikom v nebeško domovanje. Nje truplo pa čaka vstajenja na pokopališču v Heerlenu. Naj ji sveti večna luč! Njenemu zelo prizadetemu soprogu ter

otrokom naše iskreno sožalje. — Dne 24. marca pa se je družini **Ruyters-Rebršek** rodila prvorojenka, ki je dobila pri krstu ime **Františka-Simona-Kornelija**. Mladi družini naše čestitke!

25-letnico dela v rudniku so praznovali sledeči istrsko-primorski rojaki: 18. aprila: Cernul; 20. aprila pa štiriperesna deteljica: Faraguna, Millevoj, Bellussi in Palisca. Vsem petim naše čestitke! Isti dan, 20. aprila, pa sta praznovala svojo srebrno poroko zakonca **Robek-Kozole**. Tudaj njima čestitamo, želeč jima ljubega zdravja, da bi mogla praznovati še zlato poroko v domovini.

V bolnici v Kerkrade se zopet zdravi ga. Lindič. Na kliniki v Heerlerbahnu pa je bila operirana dne 12. aprila Marija Kropivšek. Več tednov je bolehal na nogi Mija Volavšek, ki sedaj že hodi po malem na delo. — Vsem bolnikom v Limburgu želimo ljubega zdravja. — „Jaz pa pojdem na Gorenjsko, tja na Spodnje Štajersko“ ... bodo okoli zadnjega julija in v začetku avgusta peli mnogi rojaki, ki bodo šli na obisk v domovino. Kdor se jim želi pridružiti, naj se zgasi pri sledečih organizatorjih potovanja: Krašovec (Eygelshoven), Selič (Honsbroek) in Kropivšek (Lindenheuvel).

Vsem rojakom tu in drugod po svetu pa želimo na svadenje zopet v junijski številki.

Slovinci iz Nizozemske.

NEMČIJA

DUISBURG-HAMBORN

Za večno je zatisnila svoje trudne oči naša rojakinja **Terezija Golar**, doma iz Stare Oslice pri Škofji Loki na Gorenjskem, v starosti 84 let. Pokojna je bila do zadnjega naročena na „Vero in dom“ in „Našo luč“. Saj je vse življenje tako rada prebirala slovenske knjige in časopise; bila je zares prava Slovenka.

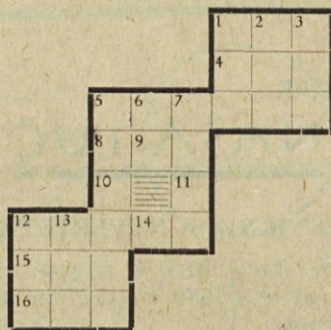
Zaradi njene poštenosti, vljudnosti in odkritosti so jo zelo spoštovali Slovenci in tudi Nemci. To je izpričal tudi njen pogreb ob veliki udeležbi ljudi in številnih vencev.

Pokojno bomo ohranili v trajnem spominu in nam bo ostala lep vzgled.

Naj ji Bog poplača vsa njena dobra dela in naj počiva v miru!

ZA BISTRE GLAVE

KRIŽANKA

Vstavi v križanko naslednje besede:

Vodoravno: 1 reka v Egiptu; 4 drugo ime za Ivan; 5 drugo ime za Florijan; 8 vzhod po francosko; 10 soglasnik; 11 soglasnik; 12 snov, iz katere delajo lonce; 15 nasprotje od „noč“; 16 žensko ime.

Navpično: 1 vtakneš v šivanko; 2 tri črke iz besede „pivka“; 3 drugo ime za Léon; 5 ime sestre sv. Terezije Deteta Jezusa; 6 vstavi „vs“; 7 ognjenik na Siciliji; 12 tri črke besede „Gdansk“; 13 rastlina, ki daje platno; 14 isto kot 11 vodor.

Rešitev boste brali drugič.

Majniška sestavljalnica

Iz naslednjih zlogov sestavi poznan verz iz majniške pesmi:

Ma-ti-ri-šmar-ja-kras-na-ni-pre-ca.

Verz se začeneja z Ma- in konča s -ca.

(Rešitev prihodnjič).

UGANKA

Nima nog,
a urno teče;
nas uči, a
nič ne reče.

Kaj je to?

(Pisalni stroj)

Rešitev

uganke „Zmedene stezice“ iz prejšnje številke: Piščeta morajo iti po stezi „C“ ali „D“.

UREDNIŠKA POŠTA

Otmár MAUSER, Kanada. — Za voščilo se iz srca zahvaljujemo.

NAŠA LUČ

RESNIČNO, A NEVERJETNO

Angleški kralj Jurij I. ni znal angleško. Živel je od leta 1660 do 1727 in je bil po rodu Nemec.

Francoski cesar Napoleon Bonaparte je postal že s 25 leti general, vendar pozna zgodovina še mlajše generale. Francoz Moreau je dosegel to čast že z 22 leti.

Jajca želve ostanejo tudi po kuhanju tekoča.

Pajek sne vsak dan 20-krat toliko kakor sam tehta.

Neka vrsta muh leti nazaj prav tako hitro kakor naprej.

Vroča voda hitreje zmrzne od mrzle.

Znani italijanski pesnik Petrarca je sovražil slavca. Njegova najdražja živalca je bila žaba.

Stenica lahko živi 6 let brez vsake hrane.

Mnogo žuželk ima ušesa na nogah.

Žirafa ima 50 cm dolg jezik.

Skoraj polovica zemeljskih prebivalcev se preživlja z rižem.

Med stotisoči dreves na pariških ulicah raste samo en hrast.

(Iz Jan. torbe).

Š A L E

Ne poljublaj! — Učitelj pripoveduje otrokom o nevarnosti prenašanja nalezljivih bolezni. Sviri jih, naj ne poljublajo mačk, psov in drugih živali, da se ne nalezijo kakšnih bolezni. „Ali ste že doživeli morebiti doma kdaj kak primer, kako se je kdo nalezil bolezni?“ vpraša na koncu. — Tone dvigne roko in pove: „Naša teta je zmeraj poljubljala svojega pinča.“ — „No, in...?“ vpraša učitelj. „No, pinč je poginil...“ se odreže fantiček.

Pred sodnikom. — Sodnik: „Kaj vam je ljubše: deset dni zavora ali 1000 dinarjev?“ Obtoženec: „Če je vam vseeno, gospod sodnik, potem vzamem že rajši 1000 din!“

Popolno delo. — Na neki ženski kliniki v Nemčiji ima mlad medicinec prvič opravka s porodom. Ko ne ve več kod ne kam, pokliče profesorja zdravilstva, ki si ogleda njegovo delo in pravi: „Lepo, gospod kandidatu. Otrok je mrtev, mati umira, zdaj ubijte še babico, da bo delo popolno...“

Logika. — Otrok: „Papa, zakaj ne gredo ženske k vojakom?“ — Oče: „Ker morajo vojaki ubogati, sinko!“

Pomembno. — Miha je pokopal svojo ženo in se vrača s pokopališča. Ko stopa zatopljen v svojo žalost po cesti, mu prileti opeka na glavo. Začudeno pogleda proti nebu in reče: „Jera, kaj si že gori?“

Dobra ponudba. — „Tako mlad, pa že kadiš. Rad bi bil tvoj oče!“ — Paglavец: „Nič lažjega, moja mati je vdova!“

Avtomobilska nesreča. — Repnik se je ponesrečil z avtom in se potolkel do nezvesti. Ko se zave, vpraša: „Kje sem?“ „Na številki 28.“ — „Bolnišnica, norišnica ali jetnišnica?“

Praktično. — „Kako si se seznanila s svojim možem?“ — „Oh, veš, mojega prvega moža je z avtom povozil...“

Prepozno. — „Kdaj pa ste pravzaprav spoznali svojo ženo in jo vzljubili?“ — „Dragi moj! Stvar je bila ravno narobe. Najprej sem jo vzljubil, spoznal pa šele, ko je bilo že prepozno.“

Doslovno. — „Kaj, tisočak misliš dati za klobuk? To je vendar greh!“ — „Le potolaži se, ljubček. Ta greh pride na mojo glavo.“

(Iz Jan. torbe)